

A Fővárosi Ítéltábla dr. Abermann Szilvia ügyvéd (fél címe 1) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a Budapesti 4. számú Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Bálint Szilvia ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. február 2. napján meghozott, 33.P.23.121/2010/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 62.500 (Hatvankettőezer-ötszáz) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 200.000 (Kétszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és II. rendű alperesek megsértették a becsülethez, jóhírnévhez és emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogait.

Ezen túlmenően 2.500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére is kérte kötelezni az alpereseket.

A jogsértés megállapítását amiatt kérte egyrészt, hogy az I. rendű alperes a ...ban (...) a filmek archiválásával kapcsolatosan kifejtett álláspontját szemenszedett hazugságnak minősítette, míg a II. rendű alperes nagy nyilvánosság előtt kifejezetten a személyéről azt közölte, hogy „minden politikai, vagy minden érdekcsoport mindig megtalálja a maga Van der Lubbe-jét, most is sikerült, ég a Reichstag, nagyon örülök”, illetve azt közölte, hogy nem fog vele kezét, mert egy beteg bűnöző.

Az I. és II. rendű alperesek a felperes keresetének elutasítását kérték.

Arra hivatkoztak, hogy a felperes által a peres eljárás tárgyává tett, 2004.

január 27. napján a Magyar Filmszemle keretein belül megtartott, a ... sajtótájékoztatóján egy szóváltás alakult ki, melynek előzménye egy hosszadalmas szakmai vita és pereskedés volt. A szóváltásra azért került sor a felek között, mert a felperes fellépése a sajtótájékoztatón provokatív volt. Az I. és II. rendű alperesek nem vitatták, hogy a hazugsággal, illetőleg a Van der Lubbe-val kapcsolatos közlések elhangzottak, ugyanakkor a II. rendű alperes kifejezetten tagadta, hogy a felperest beteg bűnözőnek nevezte volna.

Álláspontjuk szerint a felperes keresete alapján a jogellenes magatartás az alperesi oldalon hiányzik, ezért a terhükre nem vagyoni kártérítés sem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. és II. rendű alpereseknek 15 napon belül 150.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ismertette az Alkotmány 2. § (1) bekezdését, 7. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 54. § (1) bekezdését, 59. § (1) bekezdését, 61. § (1), (2) bekezdéseit, az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett Római Egyezmény 10. cikkének 1., 2. pontját, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, 78. § (1), (2) bekezdéseit, 84. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, (2) bekezdését, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (1)-(5) bekezdéseit, 4. § (1) bekezdését, 164. § (1) bekezdését, az Alkotmánybíróság 30/1992. (V. 26.) AB és a 36/1994. (VI. 24.) AB határozatát, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. és 14. számú állásfoglalásait.

Az elsőfokú bíróság leszögezte, hogy álláspontja szerint a felperes és az I. rendű alperes között szakmai vita alakult ki azzal kapcsolatosan, hogy a ...-ben milyen eljárási lépések alapján lehet selejtezhetőnek ítélni egy filmet. Rámutatott, hogy a tekintetben nem foglалhatott állást, hogy a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumába (NKÖM) eljuttatott felperesi közlemény alkalmas-e munkajogi jogkövetkezmények kiváltására, tekintettel arra, hogy ebben a tekintetben a munkaügyi bíróság már eljár.

Utalt arra, hogy a PK 12. számú állásfoglalás alapján a szakmai, politikai, társadalmi és kulturális vita nem tartozhat a személyiségvédelmi perek tárgyhöz. Meggyőződése szerint a felperes, illetőleg az I. rendű alperes szakmai álláspontjának helyénvalósága nem képezheti jóhírnév sérelmével kapcsolatos per tárgyát.

Úgy foglalt állást, hogy az I. rendű alperes által a sérelmezett sajtótájékoztatón elhangzottak egyértelmű véleménynyilvánításnak minősülnek. Kifejtette, hogy a felperes az ...-ben történő archív felvételek megőrzésével kapcsolatos szerepvállalása miatt kvázi közszereplőnek minősül, figyelemmel arra is, hogy a témában - írásban, illetőleg szóban - több alkalommal is megnyilvánult. Közszereplést vállalt továbbá a felperes akkor is, amikor a Filmszemle keretében zajló sajtótájékoztatón megjelent, és kérdést intézett az I. rendű alpereshez, mint a ... akkori igazgatójához. A felperesnek közszereplői minősége miatt fokozottan kell túrníe a közszereplésével kapcsolatosan vele szemben megfogalmazott kritikát. Az I. rendű alperes részéről származó és a felperes által kifogásolt közlés nem volt indokolatlanul sértő, bántó vagy megalázó sem, ezért jogsértés megállapítására nem adott alapot.

Kifejtette továbbá, hogy a II. rendű alperes részéről a sajtótájékoztatón elhangzottak szintén véleménynyilvánításnak minősültek. Hozzátette, hogy a II. rendű alperes a felperes személyére vonatkozó közlést nem tett, véleményét általánosságban fejtette ki, amikor úgy fogalmazott: „minden politikai vagy érdekcsoport mindig megtalálja a maga Van der Lubbe-jét”. Az ügy elbírálásának szempontjából lényegtelennek minősítette, hogy a felperes valójában egy érdeket képviselt-e, avagy kizárólag a saját maga által vezérelt gondolatokat fogalmazta meg a filmarchiválás tekintetében. Kitért az elsőfokú bíróság arra is, hogy bizonyítási eljárás ebben a vonatkozásban nem volt lefolytatható, mivel szakmai vagy politikai vita vonatkozásában a bíróság nem nyilváníthat véleményt. A II. rendű alperes a perben elmondta, hogy kifejezetten provokációnak értékelte a felperes és **tanú neve** fellépését a sajtótájékoztatón, és ezt a magatartást hasonlította a Reichstag-ot felgyújtó Van der Lubbe provokációjához. Mindez a II. rendű alperes által kifejtett vélemény volt, mely a felek között zajló vitához képest nem volt indokolatlanul sértő, bántó vagy megalázó. Mindebből

arra következtetett, hogy a II. rendű alperes a kifogásolt kijelentésével nem sértette meg a felperes személyiségi jogait.

Rámutatott továbbá, hogy a felperest terhelte a bizonyítási kötelezettség abban a tekintetben, hogy őt a II. rendű alperes a sajtótájékoztatót követően beteg bűnözőnek nevezte. A felperes ennek igazolására **tanú neve** tanúvallomását ajánlotta fel, mely az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem elegendő az általa állítottak kétséget kizáró bizonyításához. Értékelte azt a körülményt, hogy a felperes az általa bejelentett tanúval érkezett a sajtótájékoztatóra, aki egy olyan témára igyekezett kiterjeszteni a sajtótájékoztatót, amely nem tartozott annak körébe. Álláspontja szerint, az I. rendű alperes, mint a sajtótájékoztató összehívója, a felperes és a tanú részéről történt megnyilvánulást nem ítélte helyénvalónak, ezért arra megfelelő kritikai élel reagált. Erre tekintettel a felperes érdekkörében megjelent **tanú nevetől**, mint tanútól érdektelen, elfogulatlan, objektív tanúvallomás már nem volt várható. Megjegyezte, hogy a felperes előadása szerint több ember is hallotta a II. rendű alperes sértő közlését, ennek ellenére további tanúbizonyítási indítvánnyal nem élt. A korabeli sajtóhíradások II. rendű alperesnek tulajdonított közléséről való beszámolókkal kapcsolatban az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a bírósági gyakorlat szerint a sajtóban megjelent közlemények nem elegendők a bennük foglalt tartalom bizonyítására. Az eljárás során nem képezte vizsgálat tárgyát, hogy a felperes által hivatkozott cikk tartalma tekintetében ki volt az újságíró informátora, illetőleg honnan származott az információ. A körülmények értékelése alapján az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperes nem tudta eredménnyel bizonyítani annak a közlésnek a tényyszerűségét, mely szerint a II. rendű alperes őt beteg bűnözőnek nevezte volna.

Az elsőfokú bíróság ezért a felperes keresetét mind a megállapítás, mind a nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében teljes egészében elutasította.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott a perköltség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg a keresetnek helyt adó döntés meghozatalával.

Másodlagosan indítványozta a közbenső ítélet meghozatalát, melyben a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet oly módon változtassa meg, hogy a felperesi keresetnek helyt adva az I. és II. rendű alperesek jogsértését állapítsa meg, míg a nem vagyoni kártérítéssel kapcsolatos jogkérdések és az összecszerűség tekintetében utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára.

Kérte továbbá az elsőfokú bíróság ítélete indoklásának kijavítását, illetve kiegészítését, tekintettel annak iratellenes és hiányos voltára.

Iratellenes az az ítéleti megállapítás, mely szerint a felperes a perbeli időszakban a ...-nál volt közalkalmazotti státuszban, mivel az ilyen jellegű jogviszonya 2003. december 29. napján megszűnt. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a per tárgyához nem tartozó korábbi eseményeket részletezett. Ezek között kiemelte, hogy a felperes számára negatívan zárult munkaügyi pert rendkívül részletesen ismertette, míg a felperes számára kedvező döntéseket hozó büntetőeljárásokkal csak röviden foglalkozott. Iratellenes az az ítéleti megállapítás, hogy a kérdéses sajtótájékoztatónak az apropóját az ...-as ... című film felújítása adta, mert az ... sajtótájékoztatója az évi rendes, általános ismertető volt a folyamatban levő munkáról és aktuális fejleményekről, amit a szervezet minden évben a Filmszemlén tart. A valódi aktualitása ennek a tájékoztatónak alapvetően az ... (...) című folyóiratban megjelent kritikai cikk volt. Ezt a körülményt az elsőfokú bíróság perdöntő bizonyítéknak tekintette, mivel úgy minősítette, hogy a felperes eleve provokatív célzattal jelent meg a rendezvényen. Ez a megállapítása azonban alapvetően téves. Álláspontja szerint a

valódi provokátor a II. rendű alperes volt, aki váratlanul jelent meg a sajtótájékoztatón, és a jelenléte még az ügyben érintetlen újságírók érdeklődését is felkeltette. A II. rendű alperes láthatóan jól felkészült arra az esetre, ha az I. rendű alperest valamilyen támadás érné. Kitért arra is, hogy érdemi kérdést, hozzászólást a sajtótájékoztatón nem tett.

Vitatta azt is, hogy a perbeli eseményekkel összefüggésben közszereplői minőséget szerzett volna. Téves az elsőfokú bíróság érvelése azért is, mert kizárólag az ... 2004. évi IV. számában jelentetett meg cikket, minden további publikáció csak ezt követően történt, ugyanakkor bizonyos cikkek megjelenése miatt közszereplővé nem válhatott. Felhívta a figyelmet arra, hogy a sajtónyilvánosságához is csak ezt követően fordult, hogy az alperesek jogsértő magatartása bekövetkezett. Ugyanígy nem minősül közszereplésnek egy sajtótájékoztatón való megjelenés sem. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor nem foglalkozott azzal az ellentmondással, hogy a megjelent archívumi dolgozók távozási szándékakor, az I. rendű alperes lényegében rendre utasította őket, és azt kérte, ne menjenek el, mert ezt végig kell csinálni, ahogy addig tették. Az I. rendű alperes azon nyilatkozata, mellyel a felperesi nyilatkozatokat szemenszedett hazugságnak titulálta, megalapozza a személyiségi jog megsértésének megállapítását. Hasonlóan a II. rendű alperes azon nyilatkozatához, melyben a Reichstag gyűjtogatójához hasonlította a személyét. Ez utóbbi nem tekinthető egy általánosságban megfogalmazott megnyilvánulásnak, és nem ragadható ki a sajtószemlén elhangzott nyilatkozatok köréből, mivel a Van der Lubbe-ra vonatkozó közlés egyértelműen a felperesre utalt. A felperes ezt egyértelműen sértőnek, bántónak és megalázónak minősítette, ami messze túlmutat a véleménynyilvánítás alkotmányos körén.

A II. rendű alperes további nyilatkozatával kapcsolatosan álláspontja szerint **tanú neve** tanúvallomása elegendő és megalapozott volt a bizonyításhoz, de az elsőfokú bíróság nem értékelte azt a körülményt, hogy korábban egymást nem ismerték, ezért a tanú a Filmszemlén történetekkel kapcsolatosan elfogulatlan és hitelt érdemlő vallomást tudott tenni. Egy kérdés feltétele nem minősíthető botrányokozásnak, annál is inkább, mivel a felperes maga kérdést nem tett fel, nem is szólt hozzá a témához, egészen az alperesek kirohanásainak legvégéig.

tanú neve azon okból sem minősíthető elfogultnak, mert tanúvallomásának megtételekor egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy a II. rendű alperes munkásságát rendkívüli mértékben tiszteli és nagyra tartja, ezért elfogultsága nem bizonyított. Nem értékelte továbbá az elsőfokú bíróság azt a körülményt sem, hogy az I. és II. rendű alperesekre nézve nem fognak azon személyek, kollégák és ismerősök terhelő vallomást tenni, akik szem- és fültanúi voltak az eseményeknek, mert ezek közül mindenki a szűknek nevezhető filmszakmában dolgozik, ahol a II. rendű alperesnek rendkívül nagy befolyása van.

Az I. és II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú ítélet megalapozott és a jogszabályoknak teljes egészében megfelel. A határozat indokolása jogszerűen rögzítette az ügy előzményeit és utóéletét, mert ezek nélkül a perbeli ügy nem volt megfelelően elbírálható. Téves a felperes azon érvelése, hogy az ítélet a per tárgyához nem tartozó, fölösleges eseményekkel foglalkozott, és tendenciózusan ismertette volna a tényállást.

A felperes által sérelmezett nyilatkozatok nem voltak önkényesek, összefüggtek az eseményekkel és a korábbi kritikákra reagáltak. Ilyen esetben még a túlzó módon megfogalmazott vélemény sem alapozhat meg személyiségvédelmet.

Álláspontjuk szerint nem csak joguk, de kötelezettségük is volt a válaszadás, melyet a bírói gyakorlat is természetes reakciónak tekint. Az előzmények alapján éppen a felperes volt az, aki mások előtt becsület csorbítására alkalmas tényeket és kifejezéseket használt az I. rendű alperes munkakörének ellátásával és a II. rendű alperes közérdekű tevékenységével összefüggésben.

Nem felel meg a valóságnak a felperes azon előadása, hogy az ... évi rendes, általános sajtótájékoztatója zajlott a kérdéses időpontban, ugyanis ilyen nem

tartottak, másrészt a ... című film digitális felújítása kiemelt jelentőséggel bírt abban az időszakban. A sajtótájékoztatónak éppen ennek a kifejezetten szakmai sikernek a népszerűsítése volt a tárgya. Az sem felel meg a valóságnak, hogy a II. rendű alperes váratlanul és provokátorként jelent meg a sajtótájékoztatón, mert a valódi ok az volt, hogy a filmszakmán belül egy régi film digitalizálásának különleges jelentősége van. Megalapozottan jutott továbbá az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a felperes a nyilatkozatai révén maga is közszereplővé vált. Előadták, hogy az említett ... cikkén kívül a sajtótájékoztatót megelőzően a ...ban és a ...ban is megszólalt a felperes. A folyóiratban megjelent cikke olyan megdöbbenést váltott ki a szakma berkein belül, amely minden fórumon beszédtemává vált. Valószínűsítették, hogy a cikk megjelentetése sem volt véletlenül a Filmszemlét megelőző időszakra időzítve. Álláspontjuk szerint a felperes közszereplést vállalt már azzal is, hogy a sajtótájékoztatón megjelent és felszólalt. Továbbá közszereplésnek minősül az is, hogy korábban a munkáltatója ellen címzés nélküli kritikát írt, melyet nem az illetékes felettes szervnek, hanem ismerőseinek juttatott el. Mindazonáltal, ha a felperes magatartása nem minősülne közszereplésnek, az elhangzott kijelentések akkor sem tekinthetők jogsértőnek, mivel csak visszautasították a felperes által korábban leírtakat és elmondottakat. Kifejtették továbbá, hogy a Van der Lubbe-val való történelmi párhuzam említése nem lehet sértő, annál is inkább, mert nevezett személy a náci rezsim egyik első áldozata volt. Helyes történelmi értelmezés mellett az elhangzottak nem minősíthetők indokolatlanul sértőnek. Az elhangzott mondat nem is a felperesre vonatkoztatható, mert **tanú neve** fellépését követően hangzott el, mint általánosan megfogalmazott vélemény.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az érdemi döntést tekintve osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság az alkalmazandó jogszabályokat teljes körűen ismertette, ezért azokra a másodfokú bíróság csak visszautal.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényegét tekintve helytálló volt, abban csak annyit tartott szükségesnek pontosítani a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel, hogy a felperes ...-nél fennállt közalkalmazotti jogviszonya 2003. december 29. napján megszűnt, ezért a felperes által sérelmezett alperesi nyilatkozatok megtételekor, 2004. január 27. napján ez a státusza már nem állt fenn. A pontosításra csak a teljes tényyszerűség érdekében volt szükség, de ennek a körülménynek érdemi jelentősége nem volt a kereset, illetve a fellebbezés elbírálásánál. A felperesnek a tényállás megállapításával kapcsolatosan előadott további álláspontjával a másodfokú bíróság nem értett egyet, a tények felsorakoztatása helyes és szükséges volt az elsőfokú bíróság részéről, az esetleges súlyponti kérdések nem bírtak jelentőséggel a fellebbezés elbírálása szempontjából.

Kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a felperes maga is hivatkozott a per során arra, hogy a per tárgyát képező sajtótájékoztatóra alapvetően a ... című film felújítása miatt került sor (33.P.21.418/2008/11. számú jegyzőkönyv 4. oldal), és ezt alátámasztotta **tanú neve** tanúvallomása is (11. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal). Ez annyiban volt releváns, hogy a felperes és **tanú neve** megjelenése, illetve fellépése, megnyilatkozásuk nem kötődött szorosan a meghirdetett rendezvény témájához.

A másodfokú bíróság a jogi minősítés terén annyiban nem osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a felperes az ..., illetőleg az I. rendű alperes

tevékenységével, bevételezési és selejtezési gyakorlatával összefüggésben több fórumon kifejtett álláspontjával kapcsolatban nem szerzett közszereplői státuszt. A közszereplő fogalmát a magyar jogrendszer nem határozza meg, azt alapvetően a gyakorlat alakította ki. A közszereplő általános meghatározása szerint az a személy, aki a társadalom nagyobb számú csoportját erkölcsi és/vagy anyagi értelemben, jelentős mértékben befolyásolja. Ezen meghatározás alapján a felperes a tevékenysége alapján közszereplőnek nem minősíthető. Ugyanakkor kritikai megnyilvánulásaival összefüggésben közéleti szereplővé avatta magát a filmarchiválási témában megfogalmazott álláspontja révén. Ezen tevékenységével összefüggő kritikát azonban a közszereplőkhöz hasonlóan, az átlagállampolgárhoz viszonyítva szélesebb körben és jelentősebb mértékben köteles tűrni.

A felek előadásai alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy az ...-en, mint intézményen belül, illetőleg az ... hasábjain, valamint a szűkebb nyilvánosság egyéb fórumain a felperes és az I. rendű alperes között szakmai vita bontakozott ki a filmértékek megóvásának módjával és terjedelmével összefüggésben. A szakmai vita alapvetően ellentétes vélemények ütközését és ütköztetését jelenti, melyek helyességét, nézetrendszerét a bíróság egyáltalában nem vizsgálhatja. Ilyen körülmények között az I. rendű alperes azon közlését, mellyel a felperes vitában elfoglalt álláspontját, nyilatkozatait szemenszedett hazugságnak minősítette véleménynyilvánításnak minősült. Az I. rendű alperesi vélemény tartalmában és hangvételében igazodott ahhoz a körülményhez, hogy nem a témával kapcsolatos sajtótájékoztatón hangzott el az alapul szolgáló kérdés és megjegyzés. Erre tekintettel az I. rendű alperesi vélemény tartalmában és formájában nem volt indokolatlanul bántó és sértő.

Ebben a hangulatban tette a II. rendű alperes azt a megjegyzését, amivel a Reichstag felgyújtására utalt. A közlés egy általános tartalmú véleményt fogalmazott meg a provokatív fellépésekkel kapcsolatosan, amelyet nyilvánvalóan lehetett a felperesre is vonatkoztatni, hiszen a vele együtt megjelent **tanú neve** felszólalása nyomán tette a közlését a II. rendű alperes. A felperes is részese volt a váratlanul okozott szituációnak, ezért egyáltalán nem lehetett arra következtetni, hogy a II. rendű alperes a sérelmezett megnyilvánulásra eleve felkészült volna. A történelmi párhuzam alkalmazása és általános megfogalmazása a jelenlévők számára is nyilvánvalóan a nem odaillő fellépés, és a felszólalással szembeni kulturált nemtetszés kifejezése volt.

Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy a felperes eredménnyel nem tudta igazolni azt, hogy a II. rendű alperes beteg bűnözőnek nevezte volna. Függetlenül attól, hogy a felperes és **tanú neve** között ezt megelőzően csak rövid ismeretség volt, mindenképpen értékelni kellett azt a tényt, hogy a rendezvényre együtt érkeztek, tudva azt, hogy nem a felszólalásuk témájával kapcsolatos a sajtótájékoztató, ezért közöttük egy szellemi egység mindenképpen feltárható volt. Egyetlen tanú nyilatkozatával azonban kétséget kizáró bizonyítékot az eljáró bíróság nem szerezhetett a felperes által is súlyosnak ítélt közlés igazolására. Nem volt elfogadható az a felperesi érv, hogy más tanúk megjelölésére azért nem került sor a részéről, mert eleve feltételezhető volt, hogy a jelen levő személyek a II. rendű alpereshez való kötődésük, illetőleg a II. rendű alperes tekintélye miatt rá nézve terhelő nyilatkozatot nem tesznek. Ezekkel a hivatkozásokkal nem lehet igazolni a II. rendű alperesnek tulajdonított közlést, és ez nem is mentesíti a felperest az eredményes perlés érdekében, a megfelelő bizonyítás kötelezettsége alól.

Az elsőfokú bíróság mindezek alapján helyesen foglalt állást a felperes keresetének elutasításáról.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes köteles viselni az alperesek másodfokú perköltségét a Pp. 239. § utaló szabálya és a 78. § (1) bekezdése alapján. A másodfokú perköltség az alperesi jogi képviselő 32/2003.

(VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése, (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított munkadíja.

Köteles viselni továbbá a felperes a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2012. december 4.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

. Kisbán Tamás s.k.	. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő